

at Lovforslaget var blevet vedtaget i den Form, i hvilken det var forelagt her i Tinget, for saa vidt angaar Kapitel II. Det, der navnlig har gjort, at vi har fundet Kapitel II's Omændring meget lidt ønskelig, er, at man her gaar med til at skære Familiebaandet over. I Forslaget staar der, at Ægtefæller, der er barnløse og lever i Formuefællesskab, men har Forældre eller Søskende eller Søskenes Afkom i Live, kun arver Halvdelen af Formuen, ellers det hele. Det vil sige, at man bibeholder Arveret for Forældre, Søskende og Søskenes Afkom, og det vil igen sige, at man bibeholder Familiebaandet som det, der binder fastest af alle Baand. Ved Ændringsforslaget river man en Del af Familiebaandet over, idet man tager Søskende og Søskenes Afkom bort og lader Forældrene blive staaende alene tilbage. Man har endda indenfor Udvalget ønsket at gaa videre, idet man helt vilde stryge Forældrene til Fordel for den efterlevende Ægtefælle, men man er enedes om at lade Forældrene staa, naar man derved kunde faa samlet Udvalget. Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt og jeg er derfor, for ikke at skulle gaa med til helt at stryge Forældrene af Lovforslaget, gaaet med til den Omredaktion af Kapitel II, som er sket, men under meget store Betænklichkeiten. Som det er i Øjeblikket, har Forældre alt'd Pligter overfor deres Børn; de har Pligt til at forsørge Børnene til deres 18de Aar, de har Pligt til at efterlade en vis Del af deres Formue til dem ved Døden, men Børnene har i vort Samfund faktisk ikke en eneste Pligt overfor deres Forældre. Den eneste Pligt, de har i Øjeblikket, er, ifølge den bestaaende Arvelov, at naar de ingen Børn har selv, og der er Fælleseje, træder Forældrene ind for en bestemt Del af den efterladte Formue. Men denne sidste Rest af Børnenes Pligt overfor Forældrene er det, man nu vil kappe bort, og det er det, jeg vil advare meget stærkt imod at gøre. Efter min Mening burde man tværtimod gaa den modsatte Vej, saa vist som Familiebaandet er det fastest knyttede Baand mellem Mennesker. Desværre er Ægteskabets Baand gennem Aarene, og som Tiderne nu er og leves, blevet slappere og slappere, og man skal efter min Mening ikke gaa med til at gøre Blodsbaandet slappere, end det er i Øjeblikket, tværtimod. Men det aller værste fremkommer, naar man vel giver Forældrene en bestemt Arveret, men i Virkeligheden gør den ganske illusorisk. Det gør man i dette Tilfælde her, hvor man siger, at man behøver ikke at skifte med Forældre, man kan sidde i uskiftet Bo, det vil sige,

man kommer til at sidde i dette ejendommelige Forhold, der hedder uskiftet Bo, med Svigerforældre. Jeg tror nok, jeg tør sige, at det er en ganske enestaaende Hensigten i uskiftet Bo, og helt behageligt bliver den ikke for Svigerforældrene, for jeg kan ikke se rettere end, at der kan gaa Spekulation i det efter dette Forslag, idet det absolut aabner Vejen til Spekulation for den efterlevende Ægtefælle. En Mand og en Hustru har Fælleseje, men ingen Børn. Manden eller Konen dør og efterlader sig en gammel Far eller Mor. Saa har den efterlevende, hvis Forslaget bliver vedtaget, som det nu foreligger, Ret til at sige: Jeg ønsker at sidde i uskiftet Bo med mine Svigerforældre — vel vidende, at han eller hun er den yngste og ifølge Naturens Orden bliver den, der lever længst. Saa sidder den efterlevende i uskiftet Bo med Svigerforældrene; de dør, og dermed er hele Formuen den efterlevende Ægtefælles. Gaar den efterlevende Ægtefælle hen og gifter sig, gaar hele Formuen, ogsaa den Del, der tilhørte den først afdøde, over til en ganske fremmed Person og dennes Familie. Jeg kan ikke se rettere end, at det er en højst ejendommelig Lov, man her laver. Det er en Lov, som aabner rummelig Adgang til at spekulere paa Forældrenes Bekostning. Lad gaa, at man ikke i Rigsdagen kan blive enig om at bibeholde „Søskende og Søskenes Afkom“, men vil man bibeholde Forældrene, maa man ogsaa virkelig bibeholde dem, det vil sige, man maa lade dem faa den Arvepart, de arver efter deres Børn, ud og ikke lade dem hensidde i et meget tvivlsomt uskiftet Bo med Svigerbørnene. Det er den Indvending, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt og jeg har mod Lovforslaget, saaledes som det nu vil blive formet. Jeg vil haabe og ønske, at Lovforslaget, naar det kommer til det andet høje Ting, vil blive underkastet en grundig og nøje Overvejelse, en Overvejelse, som jeg haaber vil resultere i, at man bliver enig med sig selv om, at det gaar ikke an at kappe det allermest intime Baand mellem Mennesker, Blodsbaandet, over til Fordel for Ægteskabet. Jeg skal saa kun sætte mit Haab til, at Lovforslaget maa blive forandret i det andet høje Ting, og ikke komme dybere ind paa Enkeltheder, der kunde være af Interesse paa dette Felt.

Jeg skal kun til sidst spørge den højt-ærede Justitsminister, om det er udregnet blot nogenlunde, hvor meget alle disse uskiftede Boer vil komme til at koste Staten. Jeg vil paa Forhaand sige, at jeg er stemt for uskiftet Bo, navnlig for, at den efterlevende Hustru, i samme Omfang